

Проповед 237

Силата на греха

Прочит: 2. Книга на царете 11, 1 – 12, 13а

Скъпи братя и сестри,

Мислили ли сте колко голяма е силата на греха? Колко лесно ние, хората, се изкушаваме? Колко малко ни трябва, за да паднем в изкушение? Замислете се и ще видите, че никак не е трудно. Изкушението дебне навсякъде около нас, сякаш иска да ни препъне и да ни повали. Особено през лятото. За много хора лятото е мързелив сезон – няма да се прави кой знае какво, хората се чудят какво да измислят. Като прибавим и многото разголена плът, която ни заобикаля навсякъде, лесно можем да си представим изкушението и греха. И това е само една част от изкушението; има толкова много други неща, които ни изкушават – и нещата, които рекламата и магазините ни предлагат, и нещата, които хората притежават, и това да отвърнем на злото със зло. Ние трудно можем да се справяме с изкушенията, които ни заобикалят и атакуват. Гръцката митология ни предлага в един от своите епизоди оригинален начин за борба с изкушението. Описано е преминаването на Одисей покрай Острова на сирените. Сирените били известни с изкусителните си гласове, чрез които привличали мореплавателите. Когато това се случило, корабите налитали върху скалите и се разбивали, а хората загивали. Никой не можел да устои на това изкушение. Когато Одисей трябвало да мине покрай Острова на сирените, накарал своите спътници да го завържат за мачтата. Така успял да се спаси от изкушението да последва гласа на сирените. Такова е често положението и в нашия живот. Ние сме изкушавани и привличани от какви ли не гласове в този свят. Тези гласове имат една единствена цел – да ни отделят от Бога и от курса, който сме поели. Ако успеят, това, което се случва, не е по различно от описаното в гръцката митология – животът ни се разбива върху подводните скали. Това е нещо, което не бива да забравяме: ако позволим на гласовете на изкушението да ни отведат в посока различна от тази, която Бог е определил за нас, тогава животът ни ще завърши неминуемо в крушение и разруха. Библията ни описва разрушителната сила на греха върху човешкия живот чрез много такива случаи.

1. Цар Давид в плен на бездействието. Много вероятно Давид се намираще на върха на царуването си. Беше цар, обединил беше целия Израел под властта си, беше победил враговете си, установил се беше в Ерусалим, имаше спокойствие отвсякъде. При различни походи, които Давид беше предприел начело на народа на Израел, враговете му бяха разбрали, че нямат шанс срещу Божия народ. Давид беше човек, в чиито живот Божието благословение беше видно още на пръв поглед. Обичайно Давид беше много активен човек. Той предприемаше много неща и се стремеше ден и нощ да работи за благото на народа си. Този път обаче беше по-различно. **“След една година, по времето, когато царете отиват на война, Давид прати Йоав, слугите си с него и целия Израел. И те разбиха амонците и обсадиха Рава. А Давид остана в Йерусалим.”**

Давид остана сам, след като цялата му войска и всички негови близки хора, хората, с които се съветваше, бяха отишли да се борят с враговете на народа. Давид стоеше в Ерусалим и се чудеше какво да прави. Нямахме нещо, което да го предизвика, нещо, което да го накара да действа. Още в началото на тази история можем да кажем, че по-добре би било, ако Давид беше отишъл на война, за да се бори с враговете на народа си и на Бога, но той не го направи. Грехът избра бездействието му като най-подходящото време да го атакува.

2. Цар Давид в плен на греха. Бездействайки и разхождайки се в двореца си, Давид се натъкна на интересна гледка. **"Надвечер Давид стана от леглото си и се разхождаше по покрива на царската къща. И от покрива видя една жена, която се къпеше. А жената беше много красива."** Давид вижда една жена и погледът му остава прикован върху нея - ослепително красива, като че ли не е виждал толкова хубава и привлекателна жена през живота си. Фактът, че спря погледа си на нея, беше достатъчен, за да започне един процес, който много скоро стана неуправляем. Апостол Яков го описва в своето послание: **"А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава страстта зачева и ражда грях, а грехът, като се развие напълно, ражда смърт."** Грехът винаги се появява невинно. Ето вижте и в този случай - една жена се къпе в една от съседните сгради. Само по себе си нищо необичайно и нищо предизвикателно, но не и когато изкушението влезе в сърцето на царя. Той погледна жената и поиска да я има, и вътре в него се разви точно този процес, който ни описва Яков. Давид се подлъга от страстта си и поиска да има тази жена. Пак може да повторим това, което казахме - не беше лошо, че Давид видя една жена, която се къпеше, а че поиска да я има. След това желание и поддаването на изкушението, Давид не искаше, а и не можеше да мисли за нещо друго. Той искаше да има тази жена. Когато ние сме заслепени по такъв начин, нищо не може да ни спре - нито моралните ни ценности, нито съветите на приятели, нито пък каквото и да било друго нещо. Тогава можем да мислим само за желанията си и за това, което искаме да получим. Давид искаше Витсавее и я получи - той беше цар и можеше да си го позволи. Появи се обаче проблем. Витсавее забременя от царя и по стечение на обстоятелствата това не можеше да бъде приписано на собствения и мъж. **"А жената зачена; и прати да известят на Давид: Бременна съм."** До този момент, като че ли всичко беше наред. Имаше грях, но никой не го виждаше. Сега нещата започваха да стават явни. И забележете, Давид се притеснява много повече от това, което ще кажат хората, отколкото от това какво ще каже Бог. Всичките му усилия са в посока да прикрие случилото се. В следващите стихове можем да видим как Давид се движи по спиралата и се отдалечава все повече и повече от Бога. Всичко започна с гледането на една къпеца се жена, но развитието на нещата стигна до там, че на Давид се наложи да уби Урия, мъжа на Витсавее, след като не можа да го подмами да се прибере, да преспи с жена си и да излезе така, сякаш детето е негово. Забележете колко бърз е процесът. Когато допуснем греха, всичко може да започне от нещо съвсем невинно, като виждането на една жена, която се къпе, и да завърши с убийство. Ако се вгледаме в това какво ни казва Библията за Урия, ще открием че този Урия съвсем не беше случаен човек. Първо, къщата му беше много близко до царската - на един поглед разстояние. Второ, можем да го видим в списъците като един от 30-те най-верни мъже на царя - тези, които бяха с него при преследванията и страданията му. Давид, заслепен от греха, прелюбодейства, уби един от своите най-близки хора и на практика прекъсна отношенията си с Бога. В края на тази глава се казва: **"И като премина жалейката, Давид прати и я взе у дома си. Тя му стана жена и му роди син. Но делото, което Давид беше извършил, беше зло пред Господа."** Давид извърши зло - това е Божията присъда. Царят беше престъпил Божиите стандарти.

Женитбата с Витсавее не можеше да поправи нещата. Бог щеше да се намеси и да въздаде справедливост. Толкова лесно могат да бъдат разрушени отношенията с Бога - един поглед, едно разсейване и грехът може да похлопа на вратата ни и да разруши живота ни.

3. Как да обезсилим изкушението? Как може да се борим с изкушенията? Давид имаше вина за греха, защото през цялото време инициативата беше у него. Вярно е, че той се подлъга от красотата на Витсавее, но тя нямаше вина, че е красива. Разбира се, Витсавее също имаше вина за това, че се съгласи да преспи с Давид, но през цялото време инициативата беше у него. При това на Давид не му липсваха жени. В Библията са изброени шест негови жени, а вероятно бяха и доста повече. Соломон например **"имаше седемстотин жени и треста наложница."** (3. Царе 11, 3). Давид сигурно имаше повече от достатъчно жени, но когато видя тази, не можеше да се сдържа, искаше непременно да я има. Ние често постъпваме така с нещата, които ни харесват, независимо какви са те. Фиксираме ли се върху едно нещо, грехът влиза в нас и не ни дава възможност да се измъкнем. С времето нещата стават по-зле и по-зле, отдалечаваме се от Бога с бързи темпове, както беше при Давид. Как можем да противодействаме на този процес?

3.1. Трябва да си създадем система за сигурност. Това предложение звучи актуално, а и тази система трябва да има само една основна функция - да ни дава възможност да преценяваме кое е добро и кое е лошо. Може да се постигне като преценяваме какво Бог би направил в дадения случай, като се консултираме с Библията, с Бога в молитва или с братята и сестрите си в църковното събрание. Павел казва в 2. Тимотей 3, 16 - 17: **"Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело."** Бог ни е дал възможност да се усъвършенстваме. Мислейки за Бога и преценявайки какво Бог би казал за дадена ситуация, ще можем да прогоним изкушението от живота си.

3.2. Да поставяме граници, които не бива да прекриваме. Нашето общество е общество, в което има все по-малко граници. Девизът е: Прави това, което ти се харесва, и не се притеснявай. Ние обаче трябва да си поставим граници пред нещата, които ни изкушават. Йов, който беше един човек с образцов живот, казва: **"Сключих завет с очите си; и как бих погледнал към девица?"** Йов беше сключил завет с очите си, беше си поставил граница, която да не прекрива. Поставете си граници, които да не прекривате. За някои хора изкушението са хората от противоположния пол, за други - парите, за други - друго. Поставете си граници и ако никога не ги прекривате, ще можете да държите Божия път. Един африкански християнин отишъл при мисионер за съвет, защото имал една постоянна борба в сърцето си. Искал да върши това което е Божията воля, но някак си не успявал. Човекът описал тази борба като битка между две кучета - бяло и черно. Бялото било за доброто, а черното - за злото. Мисионерът попитал: И кое куче побеждава? След кратък размисъл християнинът отговорил - това, което храня. Затова, поставете си граници и внимавайте да не ги прекривате. Внимавайте кое куче храните, защото такъв плод ще берете.

4. Сляп за самия себе си. Важно е и нещо друго. Когато човек допусне греха в себе си, той ослепява. Ослепява и започва да живее в някакъв друг свят. Сляп е за реалността и глух за Божия глас. Вижте колко далеч стигна Давид - от един поглед в съседния двор до убийство на приятел. Когато ние ослепеем, Бог се намесва и започва да ни праща посланици, за да ни върне при Себе Си. Един такъв човек беше пророк Натан: **"Тогавя Господ прати Натан при Давид. И той, като дойде при него, му каза: В един град имаше двама човека, единият богат, а другият сиромах. Богатият имаше много**

овце и говеда, а сиромашът нямаше нищо друго освен едно малко женско агне, което беше купил и което хранеше. То беше пораснало заедно с него и децата му, от залъка му ядеше, от чашата му пиеше и на скута му лежеше. То му беше като дъщеря. И един пътник дойде при богатия. На него му досвидя да вземе от своите овце и от своите говеда да сготви за пътника, който беше дошъл при него, а взе агнето на сиромаша и го сготви за човека, който беше дошъл при него. Тогава гневът на Давид пламна силно против този човек и той каза на Натан: **В името на живия Господ, човекът, който е направил това, заслужава смърт. Той и ще плати за агнето четирикратно, понеже е сторил това дело и понеже не се е смилил.** Тогава Натан каза на Давид: **Ти си този човек.**" Този пасаж е много показателен за това как се държим, когато съгрешим. Давид не беше загубил справедливостта си по принцип, но беше ослепял за своето собствено състояние. И това е нещо, което е типично не само за него или за хората от Стария завет. То е типично изобщо за човека. Когато човек греши, той ослепява за себе си. Същевременно има изострено внимание за същия грях при другите, но забравя себе си. Когато някой ви изобличава за нещо, бъдете внимателни и не се чувствайте засегнати, а помислете какво Бог иска да ви каже; и ако сте сгрешили, върнете се на правилния път. В Псалм 139, 23 - 24, Давид ни казва: **"Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме и разбери мислите ми; и виж дали има в мене оскърбителен път; и ме води по вечния път."** Давид беше осъзнал греха си и не искаше да допуска подобни грешки отново. Затова моли Бог да го изпитва и да го държи при себе си. Павел пише на Тимотей (1. Тимотей 4, 16): **"Бъди внимателен към себе си и в поучението си, постоянствай в това; защото като правиш това, ще спасиш и себе си, и слушателите си."** Бъдете внимателни, бъдете будни, не губете чувство за реалността.

5. Изобличение и прошка. Давид разбра греха си. Но да се върнем към днешната история. **"Тогава Давид каза на Натан: Съгреших пред Господа."** Осъзнаването на греха е първата важна стъпка. Ако осъзнаеш, че си съгрешил срещу Бога, може да се промениш; но ако не съзнаваш греховете си, тогава нямаш нужда от прошка. Давид имаше това голямо достойнство, не че не грешеше, а че когато съгрешеше, имаше смелостта да поиска прошка и бързаше да се върне при Бога. Така бе и сега и отговорът на Бога не закъсня: **"А Натан отговори на Давид: И Господ отстрани греха ти; няма да умреш."** Когато ние поискаме прошка от Бога, Бог ни я дава. Трябва само да се разкаем от греховете си и да осъзнаем, че сме далеч от Бога. Бог иска да ни прости - не може да бъде иначе - затова дойде Исус Христос и умря на Голготския кръст, за да бъдем спасени, опростени и да имаме вечен живот. За целта обаче, за да приемем прошката на Бога, трябва да осъзнаем, че сме грешни. Давид го осъзна и Бог му прости. Това обаче не означаваше, че грехът няма последствия. Грехът винаги има последствия. За Давид това беше смъртта на детето му. Господ каза: **"Но понеже чрез това дело ти си дал голяма причина на Господните врагове да хулят, затова детето, което ти се е родило, непременно ще умре."** Всеки грях има последствия и това е нещо, което не бива да забравяме. Бог прощава, но трябва да си носим последствията като Давид.

Бог ни води през живота ни и ние трябва да слушаме гласа Му. Трябва да внимаваме да не се подлъгваме по изкушенията си. Да имаме система за сигурност, да си поставяме граници, които да не прекриваме, да живеем с отворени очи, да внимаваме да не ослепяваме за себе си и да не губим чувство за реалността. Нека да сме внимателни за Божиите изобличения и да сме готови да понесем последствията от решенията и провалите си. Не изпускате Бога от очите си. Амин.